

[Lilli Gyldenkilde]

nogen rolle og godt kan stige væsentligt i de kommende år, fordi det gør den, og den kan ikke stige for alle i de kommende år. Men der er altså grupper, der er nede på at tjene ca. 58 kr. i timen, hvilket bestemt ikke er nogen høj løn, skal jeg hilse og sige. Der skal være plads til forhøjelser til de lavtlønnede; det er jo især ufaglærte og korttidsuddannede, og det ved vi også hvad er: det er især kvinder og specialarbejdere. Jeg skal i øvrigt sige, at ligelønnen skal opprioriteres, og det håber jeg vi er enige om.

Jeg skal også sige, at det jo er de samme grupper, der bærer størsteparten af arbejdsløsheden, og det betyder, at de indgreb, som vismændene foreslår: hård indkomspolitik og nedsatte dagpenge til de ledige, vil ramme de mest udsatte grupper hårdest og dobbelt. Det er ikke nogen rimelig måde at lave det på.

Det skal ikke glemmes, at en indkomspolitik, gennemført enten af Folketinget eller via overenskomster, stort set kun rammer dem, der arbejder under stive lønssystemer og den offentlige sektor, mens de andre lønssystemer har løfteparagraffer og muligheder for husaftaler, hvilket betyder, at de har muligheder for lønforhøjelser inden for overenskomstperioden. Og sidst, men ikke mindst ved vi jo, at udbud og efterspørgsel spiller en hovedrolle her.

Når det er sagt, skal det også siges, at regeringen vel aldrig i nyere tid har haft så gode muligheder som nu for at få et resultat igennem, der ikke vil slå dansk økonomi yderligere i stykker. Der er ingen, som ikke ved, at det står galt til med dansk økonomi. Betalingsbalanceproblemet kender vi alle sammen, og derfor er fagbevægelsen jo også utrolig tålsom for tiden, og de krav, den stiller, er uhyre beskedne, men det er da klart, at fagbevægelsen må komme hjem med et resultat til sine medlemmer. Det kunne så være tryghedsbestemmelser, aftrædelsesvarsler, påbegyndelse af en pensionsreform og ikke mindst betalt frihed til uddannelse, den uddannelse, som vi alle sammen ved vi skal satse på de kommende år.

Men se, om regeringen kender sin besøgelsestid! Indtil nu har der faktisk ingen realitets-sans været lagt for dagen. Chancen er ellers enestående for tiden. I stedet får vi forelagt nogle forslag om procentlønnedgang og skattelettelser samtidig, og alle ved, at det jo ikke kan lade sig gøre. Vi har jo set avisernes skriverier og udregninger af, at det vil føre til større ledig-

hed og ikke mindst inden for den offentlige sektor vil betyde, at man skal fyre folk. Det betyder i øvrigt også social deroute for en masse unge mennesker, som har investeret i dyre boliger, fordi priserne på de obligationslån, de har, jo ikke falder i og med, at man sætter lønnen ned eller sætter skatten ned. Det er ikke nogen god model.

Der satses ensidigt på, at lønmodtagerne skal ofre, og det ved alle, at det er vi ikke med til. Når jeg siger ensidigt, så er det, fordi der jo også her er tale om skjult erhvervsstøtte til virksomhederne, nemlig den erhvervsstøtte, som foregår via dagpengesystemet. Det har SF flere gange sagt at vi gerne vil være med til at se på, og vi er såmænd parat til også at være med til at give en målrettet støtte til f.eks. fiskeindustrien en overgang.

Vi ved godt, at der er problemer i det her, som skal løses, og de må ikke blive løst på den måde, at flere bliver arbejdsløse. Vi har ikke brug for flere arbejdsløse. Det må derfor blive en model, som indebærer, at arbejdsgiverne betaler lønnen for dem, de har ansat, og ikke parkerer dem i dagpengesystemet. Det er vi parat til at se på, det har vi også tidligere talt om.

Jeg skal sige noget om, hvad vi synes der er brug for. Vi synes, der er brug for, at man laver forslag om et sabbatår. Det har vi nævnt mange gange. Det vil ikke koste noget, hvis forslaget i første omgang omhandler de ufaglærte eller korttidsuddannede. Det vil kun betyde rotation mellem ledige og arbejdende.

Heller ikke en obligatorisk ordning for afspadsering af overarbejde skal vi glemme. Det er jo sådan, at arbejdsministeren med sit forlig med Socialdemokratiet ved juletid brød en breche i den bastante mur, der har været mod, at man påbegyndte en mulighed for afspadsering af overarbejde. Vi bryder os ikke om i SF, at det var de arbejdsløse, der blev brugt som murbrækkere for den idé, men realiteten er nu, at det er sket, og så mener jeg, at vi må kunne komme videre ad den vej og sige, at nu lovgiver vi om, at alt overarbejde skal afspadseres. Der er noget helt urimeligt i, at en masse mennesker arbejder meget over, samtidig med at der går mange arbejdsløse. Det er ikke et problem, hvor der ikke er arbejdskraft at sende ud på arbejdsmarkedet, og sådan er det måske nogle få steder; men det måtte man også kunne finde regler for, så man ikke blokerede for, at arbejdet kunne gennemføres.